

Koženej klobouk

Jakub Smolík

Táta měl přání být kauboj,
žít život, o kterým jen snil,
mít koženej klobouk,
dva kolty a skobou,
od pasu zasáhnout cíl.

Ze snů mu zbyl jen ten klobouk,
z vlčích kůží ušitej.
Ten klobouk sňal z hlavy,
jen když dámy zdravil,
když u studní pil z něj.

A v kaňonech ulic,
na prériích měst,
žil sám jak kauboj,
co má jen svou čest.

Uměl nocí tmavou,
se vzpřímenou hlavou,
ten kaubojskej úděl nést.

Ten koženej kaubojskej kloubouk,
vrásčitou krempu už má,
zavání ďáblem,
a nosí jen trable,
zakrátko zdědím ho já.

Ten koženej kaubojskej klobouk,
toho nemůžu láska se vzdát.

Ten klobouk mi sedí,
to zkrátka se dědí,
tak musím ti sbohem dát.

A v kaňonech ulic,
na prériích měst,
žít sám jak kauboj,
co má jen svou čest.

Musím nocí tmavou,
se vzpřímenou hlavou,
ten kaubojskej úděl nést,
kaubojskej úděl nést.